

ПРОЛОГ

*Усе почалося з лимонаду,
А скінчилось моїм розбитим серцем.
Отак, моя навіжена супернице,
І закрутилась наша історія.*

Вік — чотирнадцять років.

Дарка

Кохлі на підлозі здригаються під ногами. Повз мене проноситься табун балерин. Їхні стрункі ніжки тупотять, як артилерія перед наступом. Шатенка. Брюнетка. Руденька. Пряме волосся. Кучеряве. Усе зливається в барвисту веселку фасонів і тасьмочок. Я вишукую поглядом одну біляву голівку, яку б з радістю потовкла просто об цю стоптану підлогу.

Сьогодні можеш не приходити, королево скурва.

Я влякла на порозі балетної студії моєї мами, вбрана в тісне блідо-рожеве трико. З мого плеча мляво звисає біла спортивна торбинка.

Від тугого вузла голова горить вогнем. Щоразу, як я роблю зі своїм волоссям щось непутяще — мої золоті кучері клаптями опадають на підлогу у ванній. Я кажу мамі, що це через мої сміливі експерименти з волоссям, але насправді це брехня. Якби їй було не пофіг на мене — тільки *реально*, а не для показухи, — вона б знала про це.

Я вкручую свої покоцані пальці в пуанти, намагаючись проковтнути клубок, який застряг у горлі від хвилювання. Вія не прийшла. Дякую тобі, *Марксе*.

Дівки пролітають, мов торпеди, ляскаючи мене по спині. Відчуваю, як їхні смішки відлунюють у моєму порожньому шлунку. Моя торбинка плюхається на підлогу з глухим звуком. Мої однокласниці худіші, стрункіші і гнучкіші за мене, їхні спини рівенькі, наче знак оклику. А я? Я невеличка, мускулиста і схожа на знак запитання. Завжди невпевнена в собі й готова вибухнути будь-якої миті. Мій вираз обличчя не мужній і не імпульсивний, а радше зрадливий і непередбачуваний. Я з тих людей, що не вміють приховувати емоцій. Радіючи, я широко усміхаюся, а радію я завжди, коли моя мама дивиться на мене.

«Бубонько, тобі варто піти в гімнастки або в команду підтримки. Там тобі буде значно краще, ніж у балеті».

Але мама вміє часом лягнути щось таке, від чого моя самооцінка летить у прірву. Оці її слова закарбувалися рельєфною вм'ятиною, але я стримую гнів.

Мелоді Грін-Фалловіл — колишня балерина, яка першого ж тижня у Джуліард зламала собі ногу, їй тоді було 18. Тож від мене чекали видатних успіхів у балеті, щойно я з'явилася на світ. А я — така моя доля — виявилася на рідкість непридатною до нього.

І тут варто трохи розповісти про Вію Скаллі.

краєвид. Але я вважаю себе цілком звичайною. А от Вія — надзвичайна, вона сяє так яскраво, що аж засліплює всіх навколо. А я — просто пилюка в неї під ногами, мене розтоптали, образили до глибини душі, і з мене лізе *Галк*.

Ніхто не хоче бути поганою людиною. Але дехто, як оце я, стає такою мимоволі. По щоді в мене пробігає сльоза, і я дякую небу, що ми тут самі. Я обертаюсь і дивлюсь їй в очі:

— Що з тобою? Що за біда?

— Біда — зі мною? — зітхає вона. — Ти зіпсута принцеска, тупа, як дятел, і танцювати не годна. Як у Мелоді Грін-Фалловіл могла народитись така нездара?

«Сама не знаю!» — хочеться закричати мені. Ніхто не хотів би народитися в генія. *Марксе, благослови Шона Леннона — він вижив попри все.*

Придивляюсь до її дорогих пуантів, і моя брова здіймається дугою:

— Тільки не кажи, що принцеса тут лише я одна.

— Яка ж ти дурна, Дарко, — хитає вона головою.

— Зате хоч не така кінчена, як ти! — намагаюся вдати байдужість, але мене всю аж трясє.

— Та ти навіть у першу позицію не можеш нормально стати! — Вія здіймає руки вгору. Її слова — щира правда, і це мене вибішує.

— І ще раз... Яке. Твоє. Собаче. Діло?! — я вже гарчу.

— А таке, що ти тупо займаєш чийсь місце! Я собі дупу рву, а ти опинилася в цьому класі просто через те, що твоя мама тут викладає.

Це мій шанс вивалити їй усю правду.

Що я рву собі дупу набагато сильніше — і саме тому, що я не народилася балериною. Та натомість моє серце розлітається на друзки, наче розбите скло. Я розвертаюсь на підбо-

рах і прожогом кидаюся вниз, до пожежного виходу, перестрибуючи через сходинку. Я вибігаю у полум'яну каліфорнійську спеку. Хтось інший повернув би ліворуч, загубившись у нетрях Ліберті-парку, але я повертаю праворуч і забігаю у «Старбакс», тому що я не можу — *і не стану* — ще більше засмучувати маму. Я роззираюсь навкруги, переконуючись, що нікого зі знайомих нема, і даю волю сльозам, які цілу годину збиралися важким тягарем у грудях. Стаю в чергу, рвучко відкриваю мамину сумочку, витираючи сльози рукавом. Щось падає на підлогу, я нахиляюся...

Це конверт з моєю домашньою адресою, але ім'я адресата шокує мене.

Сильвія Скалі.

Шморгаючи, я розриваю конверт. І мене ні на мить не зупиняє те, що лист адресований не мені. Дивлюся на ім'я Вії над своєю адресою — і хочеться голосити так, щоб тут обвалилися стіни. Перше, що помічаю, — емблему вгорі.

Королівська Академія балету.

Мої очі, наче платівка, яку заїло, раз у раз перечитують один і той самий рядок.

Лист про зарахування.

Лист про зарахування.

Лист про зарахування.

Вію зарахували. Я мала б радіти, що вона не мозолитиме мені очі хоча б кілька місяців, та натомість мене аж обпікає кислочний присмак заздрощів.

У неї є все.

Батьки. Гроші. Слава. Талант. І що найгірше — пильна увага моєї мами.

У неї є все, а в мене нічого немає, і Галк у мені починає рости. Він стає таким величезним, що вже тисне на мої груди.

Хлопець таки втохав мені свій камінець, хоч я й відмовлялася його брати!

Збережи для мене всі свої перші рази.

Я заплющую очі — і сльоза котиться по моїй щоці.

Він був справжнім.

Пенн

Питання: хто може віддати свою найбільшу цінність абсолютно незнайомій дівці?

Відповідь: оцей-во мудило, ось він, тут я. Подаруйте мені футболку з написом «Я вигуляю свого пацаватого братика» і стрілкою, яка впирається просто мені в болт.

Я міг би продати ту цяцьку і закинути Вії на телефон стільки, щоб аж повилазило. Але тю-тю, поїзд пішов. Він несеться з шаленою швидкістю, і я відчуваю — скоро злетить з рейок.

А найгірше те, що я знав — нічого з цього не вийде. На свої 14 років я цілувався тільки з двома дівками. В обох були здоровенні ротяки і нескінченними потоками лилася слюна. А по цій здавалося, що в неї буде крихітний язичок, то хіба я міг не ризикнути?

Та щойно я торкнувся її губ, зрозумів, що не зможу. Вона була якась шизонута. Депресивна. Надокучлива? Хрін її розбере. А може, в мене просто зіграв жим-жим. Хтозна, може, те, що я три дні на тиждень роздивлявся її здаля, паралізувало мою волю.

Е-е, як відключити власну свідомість? Треба зупинити цей потік думок. Негайно.

Мій камрад Кеннон передає мені косячину просто в мене на ганку. Це такий прикольний бонус, він випадає, коли твоя мама живе з мужичком, який барижить. Халявна трава. А оскільки з хавкою нині сутужно, я підмету все, що залишиться на столі.

Нашу вулицю переходить зграйка стрьомних пацків у червоних банданах. Вони уявляють себе гангстерами — усі з пітбулями, а один з бумбоксом, що гарчить і плюється якимсь лютим іспанським репом. Собаки гавкають, аж слиною заходяться, і рвуться з поводків. Кеннон гавкає їм у відповідь. Він накурений в такий дим, що головою, мабуть, зараз «бойнги» чіпляє. Я роблю напас і передаю косяк здоров'яку Каміло.

— Я дам тобі пів сотні, щоб ти міг подзвонити.

Каміло заходиться кашлем. Він величезний, смаглявий і вже має конкретну бороди́нь на пиці. Може здатися, що він чийсь мексиканський батя.

— Не треба нікому дзвонити! — верещить моя сестра-близнючка з газону неподалік від нас. Вона лежить носом у землю і поливає сльозами пожухлу траву. Мабуть, сподівається, що сонце розтопить її на газоні, як сир на гарячому бутерброді.

— Ви що, глухі?! Вам позакладало?! Я не пройшла!

— Давай бабло, — я ігнорую її. Треба подзвонити в ту балетну богадільню. Вія не може тут залишатись. Це небезпечно.

— Пенн, я тебе люблю, але ж ти кого хоч дістанеш!

Потім вона починає гикати, рвати пучками траву і кидатися нею в нас, і все це, не підводячи голови. Вона мені потім подякує. Коли стане знаменитою і багатою. «Стоп, а балерини взагалі бувають багатими?» — думаю я, поки стирчу тут, накурююсь зі своїми притрушеними друзьбами і пускаю